

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. kovo 15 d.*

Byloje T-129/04

Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG, įsteigta Unterhaching (Vokietija), atstovaujama advokatų R. Kunz-Hallstein ir H. Kunz-Hallstein,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą G. Schneider,

atsakovę,

dėl ieškinio, kuriuo siekiama panaikinti 2004 m. sausio 20 d. VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 367/2003-2), kuriuo atmesta paraiška įregistruoti erdvinį plastikinio butelio formos ženmenį kaip Bendrijos prekių ženklą,

* Proceso kalba: vokiečių.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai A. W. H. Meij ir I. Pelikánová,
posėdžio sekretorė C. Kristensen, administratorė,

susipažinęs su 2004 m. balandžio 1 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai
pateiktu ieškiniu,

susipažinęs su 2004 m. liepos 28 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai
pateiktu atsakymu į ieškinį,

atsižvelgęs į 2005 m. gegužės 23 d. Pirmosios instancijos teismo šalims raštu
pateiktus klausimus,

įvykus 2005 m. liepos 12 d. posėdžiui,

priima šį

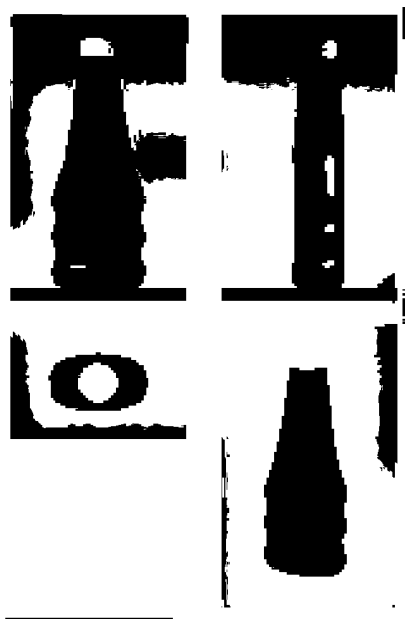
Sprendimą

Ginčo aplinkybės

- ¹ 2002 m. vasario 12 d. ieškovė, remdamasi 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) su

pakeitimais, Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) pateikė paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą, prašydama pripažinti ankstesnės, 2001 m. rugpjūčio 16 d. Vokietijoje pateiktos, paraiškos pirmenybę.

- 2 Paraiška buvo susijusi su toliau pateikto erdvinio plastikinio butelio formos žymens (toliau – prašomas įregistruoti prekių ženklas) įregistravimu:

- 3 Prekės, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų

klasifikacijos ženklams registruoti 29, 30 ir 32 klasėms ir kalbant apie kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

- 29 klasė: „Paprikos, pomidorų koncentratas, pienas ir pieno produktai, jogurtas, grietinė, maistiniai aliejai ir riebalai“;

- 30 klasė: „Prieskoniai; uždara; garstyčios, produktai garstyčių pagrindu; majonezas, produktai majonezo pagrindu; actas, produktai acto pagrindu; gėrimai pagaminti naudojant actą; padažai; pagardai, aromatai ir esencijos maistui; citrinos rūgštis, obuolių rūgštis, vyno rūgštis kaip aromatai maisto gamybai; paruošti krienai; kečupas ir gaminiai iš kečupo, vaisių padažai; padažai salotoms, grietinėlė salotoms“;

- 32 klasė: „Vaisių gėrimai ir vaisių sultys; sirupai ir kiti gėrimų gaminimo mišiniai“.

⁴ 2003 m. balandžio 1 d. Sprendimu ekspertas, taikydamas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą, atmetė paraišką įregistruoti. Ekspertas padarė išvadą, kad, pirma, VRDT nesaisto ankstesnės nacionalinės registracijos ir kad, antra, prašomo įregistruoti prekių ženklo forma neturi jokio ypatingo ir lengvai atpažįstamo požymio, kuris leistų jį išskirti iš įprastinių rinkoje esančių formų ir jam suteiktų komercinės kilmės nuorodos funkciją.

⁵ 2004 m. sausio 20 d. Sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Antroji apeliacinė taryba atmetė ieškovės apeliaciją, kuri, be kita ko, buvo pagrįsta neįprastu ir

išskirtiniu nagrinėjamo butelio pobūdžiu. Apeliacinė taryba sutiko su eksperto argumentais. Ji pridūrė, kad dėl prekių ženklo, kurį sudaro pakuotės forma, reikia atsižvelgti į tai, kad atitinkama visuomenė jį suvokia nebūtinai taip pat kaip žodinio, vaizdinio ar erdvinio prekių ženklo, nepriklausomo nuo prekės, kurią jis žymi, pavidalą. Iš tikrųjų galutinis atitinkamas vartotojas kaip paprastai labiau sutelks dėmesį į etiketę ant butelio nei vien į niekuo nepažymėto ir bespalvio indo formą.

- 6 Apeliacinė taryba pažymėjo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi jokio papildomo požymio, dėl kurio jis galėtų būti aiškiai išskiriamas iš egzistuojančių kasdienių formų ir išlikti vartotojo atmintyje kaip kilmės nuoroda. Iš tikrųjų ji manė, kad ieškovės nurodyta ypatinga idėja išaiškėja tik po išsamaus analitinio įvertinimo, kurio atitinkamas paprastas vartotojas neatlieka.

- 7 Galiausiai Apeliacinė taryba pastebėjo, kad ieškovė negalėjo remtis prašomo įregistruoti prekių ženklo registracija Vokietijos prekių ženklų registre, nes tokia nacionalinė registracija, net jei į ją ir galima atsižvelgti, nėra lemiama. Be to, Apeliacinės tarybos manymu, ieškovės pateikti registracijos dokumentai nepatiksino motyvų, kuriais remiantis nagrinėjamas žymuo buvo įregistruotas.

Šalių reikalavimai

- 8 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą;

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

9 VRDT Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį;

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

10 Ieškovė remiasi keturiais pagrindais, susijusiais su atitinkamai VRDT pažeista įrodinėjimo pareiga, o tai yra Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pažeidimas (pirmasis pagrindas), 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvencijos dėl pramoninės nuosavybės saugojimo, paskutinį kartą peržiūrėtos 1967 m. liepos 14 d. Stokholme ir pakeistos 1979 m. rugsėjo 28 d. (Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys, 828 tomas, Nr. 11847, p. 305, toliau – Paryžiaus konvencija) 6d straipsnio A punkto 1 dalies pažeidimu dėl to, kad VRDT užkirto kelią apsaugoti ankstesnę nacionalinę registraciją (antrasis pagrindas), Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnio, Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio ir 1994 m. balandžio 15 d. Sutarties dėl intelektualinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba, įskaitant prekybą suklastotomis prekėmis (toliau – TRIPS sutartis) 2 straipsnio 1 dalies pažeidimu dėl to, kad VRDT pakankamai neišnagrinėjo ankstesnės nacionalinės registracijos klausimo (trečiasis pagrindas) ir Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu dėl to, kad VRDT nepripažino prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjo požymio ir to, kad jo požymiai neatlieka jokios techninės funkcijos (ketvirtasis pagrindas).

Dėl pirmojo pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

- 11 Ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba, pažymėjusi, jog nagrinėjama forma suvokiama kaip įprastinio butelio forma, o ne kaip komercinės kilmės nuoroda, nepagrįsdama savo išvados konkrečiais pavyzdžiais, neįvykdė pagal Reglamentą Nr. 40/94 jai tenkančios pareigos įrodyti skiriamojo požymio nebuvimą. Ieškovė mano, kad VRDT, kuri nagrinėdama, ar egzistuoja absoliutūs atmetimo pagrindai, turi savo iniciatyva ištirti faktus, nustatyti, jog nėra skiriamojo požymio. Jei VRDT pavyktų įrodyti, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi būdingo skiriamojo požymio, pareiškėjas galėtų nustatyti, kad skiriamasis požymis įgytas dėl naudojimo.
- 12 Per teismo posėdį ieškovė pridūrė, jog tai, kad VRDT tenka įrodinėjimo pareiga, matyti taip pat iš Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio. Ieškovės manymu, šis straipsnis iš tikrųjų nurodo, kad vienoje iš Paryžiaus konvenciją pasirašiusioje šalyje įregistruoto prekių ženklo apsauga turi būti taisyklė, nes atsisakymas apsaugoti yra išimtis, kuri turi būti aiškinama siaurai.
- 13 VRDT ginčija ieškovės argumentus nurodydama, kad faktų nagrinėjimas savo iniciatyva nėra susijęs su įrodinėjimo pareiga. Ji priduria, kad iš jos negali būti reikalaujama įrodyti priešingai, t. y. skiriamojo požymio nebuvimą. Galiausiai, remdamasi Pirmosios instancijos teismo praktika, VRDT nurodo, kad dėl skiriamojo požymio nebuvimo jai tenka tik pareiga motyvuoti. Be to, VRDT mano, jog iš teismų praktikos matyti, kad ji gali remtis bendro pobūdžio, patyrimu grindžiama informacija, kaip kad buvo padaryta šiuo atveju, ir kad, esant reikalui, pareiškėjas turi pateikti konkrečią ir pagrįstą informaciją apie tai, kad atitinkami vartotojai kai kuriuos žymenis suvokia kaip komercinės kilmės nuorodas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 14 Pirma, reikia pastebėti, jog per posėdį ieškovės pateikta nuoroda į Paryžiaus konvenciją yra nereikšminga. Iš tikrųjų šios konvencijos 6d straipsnyje, kuris aptaria užregistruotų prekių ženklų apsaugą ir registraciją kitoje Paryžiaus konvenciją pasirašiusioje valstybėje, nėra nuostatų, reglamentuojančių įrodinėjimo pareigos pasidalijimą Bendrijos prekių ženklų registravimo procedūroje.
- 15 Antra, reikia pastebėti, kad nagrinėdama, ar egzistuoja Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalyje numatyti absoliutus atmetimo pagrindai, VRDT, objektyviai ir nešališkai įvertinusi bylos aplinkybes pagal Reglamento Nr. 40/94 taisykles ir pagal Bendrijos teismo išaiškinimą bei leidžiant pareiškėjui pateikti savo pastabas ir susipažinti su priimto sprendimo motyvais, turi nuspręsti, ar prekių ženklo paraiškai taikomas absoliutus atmetimo pagrindas. Toks sprendimas išplaukia iš teisinio įvertinimo, kuriam dėl jo pobūdžio negali būti taikoma įrodinėjimo pareiga, nes tokio vertinimo pagrįstumą galima ginčyti pateikus ieškinį Pirmosios instancijos teisme (žr. šio sprendimo 18 punktą).
- 16 Pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį nagrinėdama absoliučius atmetimo pagrindus VRDT turi savo iniciatyva nagrinėti tinkamus faktus, dėl kurių gali būti taikomas absoliutus atmetimo pagrindas.
- 17 Jei VRDT pripažįsta esant faktus, kurie pateisina absoliutaus atmetimo pagrindo taikymą, apie tai ji turi pranešti pareiškėjui ir leisti jam atšaukti ar pataisyti savo paraišką arba pateikti savo pastabas pagal minėto reglamento 38 straipsnio 3 dalį.

- 18 Galiausiai, jei VRDT ketina atmesti prekių ženklo paraišką taikydama absoliutų atmetimo pagrindą, ji turi pagrįsti savo sprendimą pagal minėto reglamento 73 straipsnio pirmąjį sakinį. Toks pagrindimas turi dvigubą tikslą: leisti, pirma, suinteresuotiems asmenims sužinoti priimtos priemonės pateisinimą tam, kad jie galėtų ginti savo teises, ir, antra, Bendrijos teismui vykdyti sprendimo teisėtumo kontrolę (žr. 2004 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sunrider prieš VRDT ir Vitakraft-Werke Wührmann ir Friesland Brands (VITATASTE ir METABALANCE 44)*, T-124/02 ir T-156/02, Rink. p. II-1149, 72 ir 73 punktus bei minėtą teismų praktiką).
- 19 Trečia, reikia konstatuoti, jog Apeliacinei tarybai nusprendus, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi būdingo skiriamąjo požymio, savo tyrimą ji iš esmės gali pagrįsti aplinkybėmis, kylančiomis iš praktinio patyrimo, įgyto prekyboje plataus vartojimo prekėmis, kurios žinomos visiems asmenims, ypač šių prekių vartotojams (žr. pagal analogiją 2004 m. birželio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ruiz-Picasso ir kt. prieš VRDT ir DaimlerChrysler (PICARO)*, T-185/02, Rink. p. II-1739, 29 punktą). Tokiu atveju Apeliacinė taryba neprivalo pateikti tokio praktinio patyrimo pavyzdžių.
- 20 Būtent tokiu praktiniu patyrimu rėmėsi Apeliacinė taryba, kai ginčijamo sprendimo 52 punkte konstatavo, jog suinteresuotas vartotojas suvokia prašomą įregistruoti prekių ženklą kaip įprastinę butelio, skirtą laikyti gėrimus, prieskonius ir skystus maisto produktus, formą, o ne kaip konkretaus gamintojo prekių ženklą.
- 21 Kadangi ieškovė remiasi prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamuoju požymiu, nepaisant nurodytu patyrimu pagrįsto Apeliacinės tarybos vertinimo, būtent ieškovė turi pateikti konkrečią ir pagrįstą informaciją, leidžiančią nustatyti, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas turi arba būdingą skiriamąjį požymį, arba dėl naudojimo įgytą skiriamąjį požymį, nes ji tai padaryti gali daug geriau dėl visapusiško rinkos išmanymo (žr. šiuo klausimu 2003 m. kovo 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Unilever prieš VRDT (Kiaušinio formos tabletė)*, T-194/01, Rink. p. II-383, 48 punktą).

- 22 Iš to aišku, kad ieškovė neteisingai tvirtina, jog nepateikusi tokios informacijos Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį. Todėl pirmasis pagrindas atmestinas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio A punkto 1 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

- 23 Ieškovė tvirtina, kad nusprendama, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamąjo požymio Bendrijos teritorijoje, ankstesnį Vokietijos prekių ženklą, saugantį tokį patį žymenį, kurį įregistravo *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vokietijos patentų ir prekių ženklų tarnyba), VRDT iš esmės laikė negaliojančiu, taigi užkirto kelią apsaugoti Vokietijos teritorijoje. Ieškovė mano, kad tokie VRDT veiksmai pažeidžia Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio A punkto 1 dalį, kuri VRDT draudžia pripažinti, kad prekių ženklas negali būti saugomas Paryžiaus konvenciją pasirašiusios valstybės, kurioje jis įregistruotas, teritorijoje.
- 24 VRDT tvirtina, kad Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio A punkto 1 dalis numato, jog kilmės šalyje įregistruotas prekės ženklas kitose šalyse saugomas toks, koks jis yra, t. y. koks buvo įregistruotas, su nurodytomis šiame straipsnyje išlygomis. straipsnio B punkto ii papunktis aiškiai numato atsisakymą registruoti nesant skiriamąjo požymio. Ji priduria, kad dėl atsisakymo registruoti Bendrijos prekių ženklą nepanaikinama tą patį žymenį sauganti nacionalinė registracija.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 25 Darant prielaidą, kad VRDT turi laikytis Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio, reikia pastebėti, pirma, kad ieškovė daro klaidingą prielaidą, tvirtindama, jog registraciją Paryžiaus konvenciją pasirašiusioje šalyje VRDT pripažino negaliojančia. Iš tikrųjų pagal Reglamento Nr. 40/94 5 konstatuojamąją dalį su prekių ženklais susiję Bendrijos teisės aktai nepakeičia valstybių narių prekių ženklus reguliuojančių teisės aktų. Todėl ginčijamas sprendimas, kuriuo atsisakoma prašomą įregistruoti prekių ženklą įregistruoti kaip Bendrijos prekių ženklą, nėra susijęs nei su ankstesnės nacionalinės registracijos galiojimu, nei su apsauga Vokietijos teritorijoje. Iš to matyti, kad, priešingai nei tvirtina ieškovė, priimdama ginčijamą sprendimą VRDT neužkirto kelio apsaugoti ankstesnę nacionalinę registraciją Vokietijos teritorijoje ir todėl nepažeidė Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio.
- 26 Antra, kadangi šiuo pagrindu ieškovė kaltina VRDT neleidus įregistruoti prašomo įregistruoti prekių ženklo pagal Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio A punkto 1 dalį, reikia pastebėti, kaip tai padarė VRDT, kad to paties straipsnio B punkto ii papunktis numato galimybę atsisakyti registruoti, kai prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamąjo požymio. Iš to aišku, kad vien tuo, jog prašomo registruoti prekių ženklo atžvilgiu taikė absoliutų atmetimo pagrindą, kurį numato Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktas, neleidžiantis registruoti skiriamąjo požymio neturinčių žymenų, VRDT nepažeidė Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio A punkto 1 dalies. Kadangi Apeliacinės tarybos išvados dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjo požymio nebuvimo pagrįstumas yra ketvirtojo pagrindo dalykas, nėra reikalo jo nagrinėti šiame pagrinde.
- 27 Šiomis aplinkybėmis antrasis pagrindas atmestinas.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnio, Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio ir TRIPS sutarties 2 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

28 Ieškovė tvirtina, kad VRDT nepakankamai išnagrinėjo anksčiau *Deutsches Patent- und Markenamt* atliktą tapataus žymens tam, kuri apima prašomas įregistruoti prekių ženklas, registraciją. Jos manymu, Bendrijos prekių ženklas ir nacionalinės registracijos yra susijusios dėl galimybės prašyti pripažinti jų pirmenybę. Iš to ieškovė daro išvadą, kad VRDT turi atsižvelgti į ankstesnes nacionalines registracijas. Papildomai ji mano, jog iš teisinio pagrindo, kurį sudaro 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1) ir Reglamentas Nr. 40/94, sutapimo išplaukia, kad VRDT ir atitinkama nacionalinė įstaiga turi taikyti tuos pačius kriterijus, kuriuos numato šie du dokumentai, ir kad dėl to VRDT turi paaiškinti, kodėl ji taiko šiuos kriterijus kitaip nei nacionalinė įstaiga, nes ši pareiga išplaukia iš Reglamento Nr. 40/94, Paryžiaus konvencijos ir TRIPS sutarties.

29 VRDT tvirtina, kad nuorodos į Paryžiaus konvenciją ir TRIPS sutartį yra nereikšmingos, nes šie dokumentai nėra susiję su pareiga motyvuoti. Ji taip pat nurodo, kad sprendimo motyvacija turi aiškiai ir vienareikšmiškai išreikšti kompetentingos valdžios institucijos samprotavimus. VRDT manymu, ginčijamame sprendime laikytasi šių reikalavimų, nes Apeliacinė taryba pastebėjo, jog ankstesnė nacionalinė registracija Bendrijos prekių ženklų sistemoje nėra įpareigojančio pobūdžio.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 30 Pirmiausia reikia atmesti ieškovės nuorodą į Paryžiaus konvenciją ir TRIPS sutartį. Iš tikrųjų kitaip nei Reglamentas Nr. 40/94 šios dvi sutartys nenumato pareigos motyvuoti sprendimus ir todėl yra nereikšmingos nagrinėjant šį pagrindą.
- 31 Taip pat reikia atmesti ieškovės argumentą, kad nacionalinio prekių ženklo savininkas gali prašyti pripažinti šio prekių ženklo pirmenybę paraiškos dėl įregistravimo Bendrijoje ar Bendrijos prekių ženklo, susijusio su tuo pačiu žymeniu ir tapačiomis prekėmis ar paslaugomis, atžvilgiu. Žinoma, kaip nurodė ieškovė, pagal Reglamento Nr. 40/94 34 ir 35 straipsnius, kai Bendrijos prekių ženklo savininkas, paprašęs pripažinti ankstesnio nacionalinio prekių ženklo pirmenybę, atsisako ankstesnio prekių ženklo arba leidžia pasibaigti jo galiojimo laikui, yra laikoma, jog jis ir toliau naudojasi tokiomis teisėmis, kokias būtų turėjęs, jeigu būtų išlikusi ankstesnio prekių ženklo registracija. Tačiau šių nuostatų tikslas arba padariniai nėra garantuoti nacionalinio prekių ženklo savininkui, kad šis prekių ženklas bus įregistruotas kaip Bendrijos prekių ženklas, nesvarbu, ar egzistuoja absoliutus, ar santykinis atmetimo pagrindas.
- 32 Be to, dėl nurodyto ankstesnės registracijos Vokietijoje neįvertinimo reikia pastebėti, kad Bendrijos prekių ženklų sistema yra autonominė sistema, sudaryta iš taisyklių visumos, ir ja siekiama jai būdingų tikslų, o jos taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos. Todėl žymens tinkamumas būti įregistruotam kaip Bendrijos prekės ženklui turi būti vertinamas tik remiantis atitinkamais Bendrijos teisės aktais, nes VRDT ir atitinkamu atveju Bendrijos teismui nėra privalomas valstybės narės sprendimas, kuriuo pripažįstamas to paties žymens tinkamumas būti įregistruotam kaip nacionaliniam prekių ženklui. Taip yra, net jei toks sprendimas buvo priimtas taikant nacionalinės teisės aktus, kurie suderinti su Direktyva 89/104 (2002 m.

vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Streamserve prieš VRDT (STREAMSERVE)*, T-106/00, Rink. p. II-723, 47 punktas).

33 Bet kuriuo atveju ankstesni įregistravimai valstybėse narėse yra aplinkybės, į kurias, nors jos nėra lemiamos, gali būti atsižvelgta Bendrijos prekių ženklų registracijos tikslais (2000 m. vasario 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Procter & Gamble prieš VRDT (Muilo gabaliuko forma)*, T-122/99, Rink. p. II-265, 61 punktas; 2001 m. sausio 31 d. Sprendimo *Sunrider prieš VRDT (VITALITE)*, T-24/00, Rink. p. II-449, 33 punktas ir 2001 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Henkel prieš VRDT (Apvali raudona ir balta tabletė)*, T-337/99, Rink. p. II-2597, 58 punktas). Taigi minėti įregistravimai gali būti pagalbine analizės priemone vertinant paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą (2003 m. lapkričio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *HERON Robotunits prieš VRDT (ROBOTUNITS)*, T-222/02, Rink. p. II-4995, 52 punktas).

34 Tačiau reikia pastebėti, kad ginčijamo sprendimo 55 punkte Apeliacinė taryba konstatavo:

„<...> prašomo įregistruoti prekių ženklų registravimas Vokietijos prekių ženklų registre <...> neturi jokio privalomo pobūdžio Bendrijos prekių ženklų sistemai, kuri yra autonomiškas ir nuo nacionalinių prekių ženklų sistemų nepriklausantis teisės institutas. Beje, egzistuojantys įregistravimai valstybėse narėse yra aplinkybės, į kurias gali būti tik atsižvelgta registruojant Bendrijos prekių ženklą, nors jos ir nėra lemiamos. Be to, pareiškėjos pateikti registravimo dokumentai nenurodo, kokiais motyvais remiantis nagrinėjamas žymuo buvo įregistruotas <...>.“

35 Taigi Apeliacinė taryba tinkamai atsižvelgė į nacionalinę registraciją, nors ir negalėjo išnagrinėti tikslių motyvų, dėl kurių *Deutsches Patent- und Markenamt* pritarė

nacionalinio prekės ženklo registracijai. Tačiau kadangi šie motyvai jai nebuvo žinomi vertinant, jie negalėjo būti pagalbine priemone.

- 36 Galiausiai dėl pareigos motyvuoti, kurios apimtis priminta šio sprendimo 18 punkte, reikia pastebėti, kad šio sprendimo 34 punkte cituotas ginčijamo sprendimo 55 punktas aiškiai ir vienareikšmiškai paaiškina motyvus, dėl kurių Apeliacinė taryba nesivadovavo *Deutsches Patent- und Markenamt* sprendimu. Reikia pridurti, kad toks argumentavimas, pirma, ieškovei leido susipažinti su ginčijamo sprendimo pateisinimais, kad galėtų apginti savo teises, o tai byloja ieškovės pateikti kaltinimai šio ieškinio antrajame ir trečiajame pagrinduose, ir, antra, Pirmosios instancijos teismui leido atlikti ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolę.
- 37 Iš to, kas išdėstyta pirmiau, matyti, kad trečiasis pagrindas atmestinas.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu

Šalių argumentai

- 38 Ieškovė mano, kad šiuo atveju prašomas įregistruoti prekių ženklas turi teismų praktikos reikalaujamą minimalų skiriamąjį požymio laipsnį. Šiuo klausimu ji pastebi, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo keliamą bendrą išskirtinį įspūdį sukuria siauras butelio kakliukas, suplota ir plati butelio pagrindinė dalis, kurios didžioji vaizdo iš priekio ir iš nugaros dalis yra išgaubta, apatinė dalis, kuri baigiasi rumbeliu, ir simetriškai ant butelio pagrindinės dalies kraštų išdėstyti įdubimai.

39 Be to, ieškovė ginčija VRDT pastebėjimą, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas tėra minimali ir paprasta tipinių formų atmaina ir šis prekių ženklas neturi papildomo požymio, kuris galėtų būti laikomas krentančiu į akis, ypatingas ar originalus. Ji primena, kad nei ypatingumas, nei originalumas nėra prekių ženklo skiriamojo požymio kriterijai. Atvirkščiai, pakanka minimalaus skiriamojo požymio, kad prekių ženklas galėtų būti įregistruotas. Ieškovė priduria, kad nėra reikalo taikyti griežtesnio kriterijaus, norint įvertinti erdvinio prekių ženklo skiriamąjį požymį.

40 Ieškovė taip pat ginčija tvirtinimą, kad rinkdamasis prekę vartotojas orientuojasi pagal prekės etiketę ar logotipą, o ne pagal butelio formą. Ji mano, kad pirkdamas vartotojas orientuosis pagal butelio formą ir tik nustatęs norimą prekę patikrins savo pasirinkimą pagal etiketę. Šiuo klausimu ji priduria, kad paprastas vartotojas tikrai gali suvokti atitinkamų prekių pakuotės formą kaip šių prekių komercinės kilmės nuorodą.

41 Papildomai ieškovė nurodo, kad joks prašomo įregistruoti prekių ženklo požymis neatlieka techninės funkcijos.

42 VRDT tvirtina, kad vartotojas dažniausiai nesusieja prekės formos ar pakuotės ir jos kilmės, tačiau, kad atpažintų komercinę kilmę, paprastai remiasi ant pakuotės priklijuota etikete.

- 43 Ji priduria, kad ieškovės nurodyti prašomo įregistruoti prekių ženklo požymiai arba tėra įprastinio apipavidalinimo elementai, arba atitinkamas vartotojas juos gali suvokti tik atlikęs analitinį įvertinimą, kurio jis nedarys. VRDT iš to daro išvadą, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas bus suvoktas kaip atitinkamos prekės įprastinės pakuotės formos atmaina, o ne kaip jos komercinės kilmės nuoroda.
- 44 Galiausiai VRDT pastebi, kad klausimas, ar atskirai vertinami apipavidalinimo elementai atlieka techninio ar ergonominio pobūdžio funkcijas, nėra svarbus vertinant skiriamąjį požymį.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 45 Pirmiausia reikia priminti, kad prekių ženklo skiriamasis požymis turi būti vertinamas atsižvelgiant, pirma, į prekes ar paslaugas, kurioms prekių ženklas buvo įregistruotas, antra, į atitinkamos visuomenės dalies požiūrį (2003 m. gruodžio 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Nestlé Waters France prieš VRDT (Butelio forma)*, T-305/02, Rink. p. II-5207, 29 punktas ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Eurocermex prieš VRDT (Alaus butelio forma)*, T-399/02, Rink. p. II-1391, 19 punktas). Pačios prekės formą turinčio erdvinio prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimo kriterijai nesiskiria nuo tų, kurie taikomi kitoms prekių ženklų kategorijoms (minėto sprendimo *Butelio forma* 35 punktas ir minėto sprendimo *Alaus butelio forma* 22 punktas). Be to, nagrinėjant prekių ženklo skiriamąjį požymį, reikia išnagrinėti bendrą jo kuriamą išpūdį (minėto sprendimo *Butelio forma* 39 punktas ir nurodyta teismų praktika).

46 Šioje byloje prašomu įregistruoti prekių ženklų žymimos prekės yra kasdienio vartojimo maisto produktai. Vadinasi, suinteresuota visuomenė yra visi vartotojai. Taigi prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjį požymį reikia vertinti atsižvelgiant į numanomus paprasto vartotojo, kuris yra pakankamai informuotas, protingai pastabus ir nuovokus, lūkesčius (minėto sprendimo *Butelio forma* 33 punktas ir minėto sprendimo *Alaus butelio forma* 19 ir 20 punktai).

47 Visų pirma dėl ieškovės teiginio, kad tokias prekes, kaip pagrindinėje byloje, vartotojas renkasi labiau pagal pakuotės formą nei pagal etiketę, reikia pastebėti, kad paprasti vartotojai nėra įpratę numanyti prekių kilmės remdamiesi jų ar jų pakuotės forma ir nesant jokių grafinių ar teksto elementų (žr. 2004 m. spalio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT*, C-136/02 P, Rink. p. I-9165, 30 punktą ir minėtą teismų praktiką). Be to, šie vartotojai butelius, kuriuose laikomos tokios prekės, pirmiausia suvoks kaip pakuotę (2004 m. sausio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT (Pastatomieji maišeliai)*, T-146/02–T-153/02, Rink. p. II-447, 38 punktas). Kadangi ieškovė nepateikė įrodymų, patvirtinančių, kodėl tokia teismų praktika yra netaikytina šioje byloje, jos teiginį reikia atmesti.

48 Reikia pridurti, kad ginčijama VRDT išvada nėra nesuderinama su ieškovės nurodyta aplinkybe, pagal kurią paprastas vartotojas gali visiškai suvokti kasdienio vartojimo prekių pakuotės formą kaip jų komercinės kilmės nuorodą (minėto sprendimo *Butelio forma* 34 punktas). Net jei taip nėra šiuo atveju, tokia bendra išvada nereiškia, kad bet kokia šios prekės pakuotė turi skiriamąjį požymį, kuris reikalaujamas jos registracijai kaip Bendrijos prekių ženklo. Iš tikrųjų žymens skiriamojo požymio buvimas turi būti vertinamas kiekvienu atskiru atveju pagal šio sprendimo 45 ir 46 punkte nurodytus kriterijus.

- 49 Antra, dėl keturių charakteristikų, kurios, ieškovės manymu, paryškina butelio skiriamąjį požymį, pirmiausia reikia pastebėti, jog vien fakto, kad forma yra vienos iš įprastų šios rūšies prekių formų atmaina, nepakanka pripažinimui, kad šios formos prekių ženklas turi skiriamąjį požymį. Visada būtina tikrinti, ar toks ženklas leidžia paprastam, pakankamai informuotam ir protingai pastabiam bei nuovokiam šios prekės vartotojui atskirti šią prekę nuo kitų įmonių prekių neatliekant analizės ir nesutelkiant ypatingo dėmesio (minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 32 punktas). Kuo labiau forma, kurią prašoma įregistruoti kaip prekių ženklą, yra panaši į tikėtiną atitinkamos prekės formą, tuo didesnė yra tikimybė, kad ji neturės skiriamąjo požymio (minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 31 punktas).
- 50 Dėl išstempto kakliuko ir suplotos pagrindinės dalies pripažintina, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo kriterijai neatitolsta nuo butelio, kuriame yra prašomo įregistruoti prekių ženklo nurodytos prekės, formos. Iš tikrųjų nei kakliuko ilgis ir jo skersmuo, nei proporcija tarp butelio pločio ir storio nėra kuo nors ypatingi.
- 51 Tokia pati išvada tinka ir rumbeliui. Iš tikrųjų kalbama apie įprastą butelių, kuriais prekiaujama atitinkamame sektoriuje, apipavidalinimą.
- 52 Vienintelis požymis, dėl kurio prašomas įregistruoti prekių ženklas nutolsta nuo įprastinės formos, yra šoniniai įdubimai. Iš tikrųjų skirtingai nuo VRDT pateiktų

pavyzdžių, prašomas įregistruoti ženklas turi suspaustas kreives, beveik sukuriančias pusračių įspūdį.

53 Tačiau net jei šis požymis gali būti laikomas neįprastiniu, jo vieno nepakanka, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas padarytų įtaką bendram įspūdžiui, nes jis labai skiriasi nuo atitinkamo sektoriaus normų ar įpročių ir dėl to gali atlikti savo esminę kilmės nuorodos funkciją (minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 31 punktą).

54 Todėl vertinant kartu minėtos keturios charakteristikos nesukelia visapusiško įspūdžio, kuris galėtų užginčyti tokį tvirtinimą. Iš to išplaukia, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas, įvertintas atsižvelgiant į jo sukeliama bendrą įspūdį, neturi skiriamąjo požymio.

55 Ši išvada neprieštarauja ieškovės nurodytai aplinkybei, pagal kurią nei ypatingumas, nei originalumas nėra prekių ženklo skiriamąjo požymio kriterijai. Iš tikrųjų net jei ypatingų ar originalių požymių buvimas nėra registravimo *sine qua non* sąlyga, išlieka galimybė, kad jų buvimas, atvirkščiai, prekių ženklui gali suteikti reikalaujamą skiriamąjo požymio laipsnį, kurio priešingu atveju jis neturėtų. Todėl išnagrinėjusi, koks yra butelio sukeliamas įspūdis, ir ginčijamo sprendimo 45 punkte konstatavusi, kad „iš paties butelio, koks jis yra šiuo atveju, klientas nenustatys komercinės kilmės nuorodos“, Apeliacinė taryba nagrinėjo, ar prašomas įregistruoti prekių ženklas turi specifinių požymių, kurie jam suteikia reikalaujamą minimalų skiriamąjį požymį. Taigi ginčijamo sprendimo 49 punkte konstatavusi, kad taip nebuvo šiuo atveju, ji

padarė teisingą išvadą dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjo požymio nebuvimo.

- 56 Trečia, kalbant apie ieškovės nurodytą aplinkybę, pagal kurią prašomo įregistruoti prekių ženklo būdingi požymiai neturi techninės ar ergonominės funkcijos, reikia pastebėti, kad ši aplinkybė, net darant prielaidą apie jos nustatymą, negali turėti įtakos prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjo požymio nebuvimui. Iš tikrųjų, kadangi atitinkama visuomenė suvokia žymenį kaip prekės ar paslaugos komercinės kilmės nuorodą, tas faktas, kad šis žymuo atlieka vienu metu kitą funkciją nei komercinės kilmės nuoroda, ar jos neatlieka, pavyzdžiui, techninės funkcijos, yra nereikšminga skiriamąjo požymio atžvilgiu (žr. šiuo klausimu 2002 m. spalio 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *KWS Saat prieš VRDT (Oranžinis atspalvis)*, T-173/00, Rink. p. II-3843, 30 punktą).
- 57 Iš to išplaukia, kad taip pat reikia atmesti ketvirtąjį pagrindą, todėl ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 58 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal VRDT pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Paskelbta 2006 m. kovo 15 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

J. Pirrung